
Марлоу Бел
Марлоу Бел
РОБЪРТ ТОРОГУД
УБИЙСТВО НА „МАРЛОУ БЕЛ“

РОБЪРТ
ТОРОГУД

УБИЙСТВО НА „МАРЛОУ БЕЛ“

Превод от английски
Валентина Миланова

benitorial

София, 2026

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея
под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие
на издателство Benitorial.
Благодарим ви, че купувате легално издание на книгата
и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

В изработката на българското издание на тази книга
не е използван изкуствен интелект.
Никаква част от това произведение не може да бъде използвана,
пресъздавана или разпространявана по какъвто и да било начин
с цел обучаване на системи или технологии, свързани
с изкуствен интелект.

MURDER ON THE MARLOW BELLE
Copyright © Robert Thorogood 2025

Убийство на „Марлоу Бел"
© Валентина Миланова, превод от английски, 2026
© Таня Минчева, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2026
© Benitorial, издател, 2026

ISBN 978-619-291-009-9

За Ейлин Бретуик
(1934 – 2024)

ГЛУПАКЪТ

Първа глава

Веднъж годишно госпожа Джудит Потс обичаше да „удря границите“ на имота си. Бяха го правили в селото ѝ, докато растеше на остров Уайт, а по-късно, когато бе постъпила в Оксфордския университет, с радост беше открила, че същата традиция се спазва и в нейния колеж „Съмървил“. Човек намира някоя голяма пръчка и с нея удря по земята, като така маркира периметъра на собствеността си. Разбира се, целта е да се увери, че съседите му не са навлезли в имота му през изминалата година, но за Джудит беше и упражнение по психогеография. Както самата тя казваше: „Това е моят свят. Тук се чувствам в безопасност“.

Винаги извършваше ритуала в деня на есенното равноденствие. За нея това беше идеалният момент да провери дали всичко в живота ѝ е наред, преди да се подготви за дългите зимни месеци.

Докато търсеше подходяща пръчка в гъсталака край дома си, Джудит се замисли колко безинтересно беше времето днес. Нито топло, нито студено, със съвсем лек ветрец, който поклащаше листата на дърветата, и еднообразно сиво небе. Времето беше меко – нямаше по-точно определение, осъзна тя. Мразеше тази дума. Дори не беше достатъчно студено, за да си облече вълнената пелерина.

Обичаше да я носи, особено в деня, когато „удряше границите“. Да размахва пръчката си, наметната с нея –

по възможност насред буреносен вятър, – я караше да се чувства като Д'Артанян или Едмон Дантес. Фактът, че беше приятно закръглена седемдесет и девет годишна жена, не ѝ пречеше да си се представя като авантюристичен герой.

Понякога през годините Джудит беше търсила нещо тънко и гъвкаво, с което да нападне плевелите и корривата около градината си, но този път се зарадва, когато откри на земята по-дебел клон. Беше наистина тежък и щом го вдигна, забеляза колко е чепат и възлест. Да, помисли си, щеше да свърши отлична работа. С него наистина можеше да нанесе поражения.

Отнесе клона по алеята към дома си, като се спря само да вземе чашката уиски, която по-рано беше оставила върху нестабилната хранилка за птици. След това, стиснала пръчката в една ръка и пълната чашка в другата, се захвана да потропва по земята около границата на имота си – или поне докъдето стигаше. Лавровият плет от едната страна на къщата ѝ вече беше надминал три пъти ръста ѝ и щастливо избуяваше извън всякакъв контрол, което ѝ достави особено задоволство. Сетне Джудит си проправи път през купчината изпочупени палети, за чието съществуване си спомняше веднъж годишно – именно на този ден, – и, както всяка година, се зарече да извика някого да ги разчисти, макар да знаеше много добре, че няма да го стори.

След това стъпи върху гъстата трева на моравата и се усмихна доволно. Беше минала повече от година, откакто бе запалила огромен огън в градината си, и от него все още личаха следи. В средата на моравата се виждаше широк кръг, където тревата беше значително по-тучна. Джудит отпи разсеяно от уискито си и се запъти към реката в дъното на градината, като влачеше пръчката по земята.

Замисли се как животът ѝ се беше променил, откакто Бекс и Сузи бяха станали част от него и трите бяха

започнали да залавят убийци. Макар да съзнаваше, че сега беше много по-щастлива от преди, една съвсем мъничка част от нея – не по-голяма от анасоново бонбонче – все още изпитваше неудобство, задето ги беше допуснала до себе си. Стесняваше се да разкрива истинската си същност пред хората и не знаеше как да се пребори с това неприятно чувство. Истината бе, че обичаше да разплита престъпления с приятелките си също толкова, колкото и да се затвори сама в къщата си и да си лежи в леглото с някоя хубава кръстословица и препечена филийка с масло.

Вдигна лявата си ръка и огледа брачната си халка. Беше много приятно да лови убийци, но само тя знаеше какъв бе смисълът на златния пръстен. Той символизираше истинската ѝ същност.

Отпи голяма глътка от уискито и усети как топлината му се разлива по тялото ѝ и прогонва прокрадналия се хлад. Просто не трябваше да мисли за миналото, каза си. Вместо това нападна с пръчката си избуялата коприва, която беше започнала да настъпва към дивия зюмбюл. След като няколко минути настървено обезглавява растенията, се почувства много по-добре и продължи нататък без повече колебания.

Тръгна по брега, почука с пръчката си по старите тухли на навеса за лодки и се доближи до стената на зеленчуковата градина, над която клонките на къпиновите храсти се простираха толкова нагъсто, че дори принцът от „Спящата красавица“ би се поколебал. Прекара там известно време, като си похапваше от чудните плодчета и допиваше последните глътки от уискито си. Сега вече се чувстваше по-добре, каза си. Животът беше, за да му се наслаждаваш, а нямаше по-голяма наслада от това да си откъснеш плода направо от клончето.

След като си похапна добре, с все още лилави от къпините устни, Джудит продължи покрай границата на имота си. Счупеният ѝ ягуар, подаващ се наполовина

от гаража, беше изкарал още една година върху спуканите си гуми. Дървената люлка, на която си беше играла като дете, когато идваше на гости на пралеля си, все още си висеше на старото въже. И порутената стена, която отделяше земите ѝ от близкия поток, си беше във все същото състояние, макар че, за радост на Джудит, през изминалата година върху руините ѝ беше поникнал летен люляк.

Тя хвърли пръчката си в Темза и се запъти обратно към къщата си, но с изненада забеляза, че отпред беше спряло старо волво комби. Не беше чула никой да идва. Пред входната врата стоеше някаква жена.

– Здравейте? – поздрави Джудит неуверено.

– А, ето ви – каза непознатата, като се обърна към нея.

Докато се приближаваше, Джудит забеляза, че жената беше в средата на шейсетте, имаше права кафява коса и беше удивително слаба. Краката ѝ, обути в джинси, наподобяваха водосточни тръби, а тънките ѝ ръце изглеждаха като съчки в ръкавите на широката бяла блуза. За момент ѝ заприлича на богомолка.

– Мога ли да ви помогна? – попита.

– Надявам се – отвърна жената. – Казвам се Верити Бересфорд – добави, след което замълча, сякаш очакваше Джудит да е чувала името ѝ. – Извинявам се, че идвам така ненадейно, но се тревожа за съпруга си. Снощи изчезна и оттогава не се е прибирал. Не си вдига телефона, веднага се включва гласовата поща. Дори не ми дава сигнал, че звъни.

Джудит усети лек прилив на адреналин.

– Той често ли зачезва така? – попита.

– Не, никога! Искам да кажа, всяка седмица отсъства, но винаги ме предупреждава. Досега не се е случвало да изчезне така.

Джудит погледна паникьосаната жена пред себе си и осъзна, че можеше да ѝ отговори само едно.

– Защо не влезете? – покани я. – И да видим дали заедно няма да успеем да разберем какво се е случило с него?

Отвори вратата на дома си и въведе Верити в кухнята, след което включи електрическата кана.

– Много мило от ваша страна да помогнете – каза жената.

– Не съм сигурна, че ще мога да ви бъда от полза.

– Разбира се, че ще можете. Оказахте такава помощ на града ни. Когато Оливър не се прибра цяла нощ, вие бяхте първият човек, за когото си помислих. Макар че това не е съвсем вярно, първо се обадих в полицията.

Джудит изсумтя – напълно разбираше проблема на Верити. Както бе научила преди няколко години, когато съседът ѝ Стефан Дънуди беше изчезнал, полицаите не приемаха веднага отсъствието на възрастен човек за нещо съмнително. Навремето това я беше подразнило изключително много и виждаше колко изнервящо беше сега и за Верити.

– Не са ви обърнали внимание – отбеляза, докато наливаше врялата вода в голям кафяв чайник.

– Права сте – потвърди жената. – Казаха, че не могат да поемат случая, докато не са изминали четиресет и осем часа, а повечето хора сами се появявали през това време.

– Какво обаче ви кара да мислите, че той няма да го направи?

– Бяхме заедно, преди да изчезне снощи. На лодка по Темза.

– Прекрасно.

– Всъщност беше доста специално събитие. Чували ли сте за Аматьорското театрално общество на Марлоу?

– Съжалявам, не съм била на тяхно представление – извини се Джудит, като ѝ поднесе чаша чай.

– О, не се притеснявайте, няма причина да сте били. Особено ако не обичате театъра. Клубът е основан от

Оливър – съпруга ми – още през осемдесетте. Посвети живота си на него. Както и да е, снощи имахме голямо тържество, тъй като Лизи Дженкинс беше с нас. Чували ли сте за нея? Филмовата звезда?

Джудит не беше сигурна дали е гледала някой от филмите на Лизи Дженкинс, но знаеше, че я приемаха за нещо като непокорното дете на филмовата индустрия. Пиеше твърде много и беше разтрогнала твърде много бракове.

– Знам името ѝ само от вестниците – каза.

– Много е талантлива. Но работата е там, че всъщност е оттук и като по-млада беше част от АТОМ – така наричаме Аматьорското театрално общество на Марлоу.

– Лизи Дженкинс е от Марлоу?

– Да – заяви Верити гордо и Джудит забеляза как тревогата за съпруга ѝ за момент отстъпи място на вълнението от познанството със знаменитостта. – Дойде чак от Холивуд, за да благодари на Оливър за уроците навремето. Всъщност самата тя казва, че той пръв е запалил страстта ѝ към актьорското майсторство.

– Значи всички сте били заедно на лодката? – попита Джудит в опит да върне разговора към темата.

– О, разбира се, да, така беше. Лизи нае великолепна яхта – нали се сещате, като онези от двайсетте – на име „Марлоу Бел“. Всичко беше толкова бляскаво. Не че тя се величае по някакъв начин. Беше наела „Марлоу Бар енд Грил“, които бяха подготвили прекрасна храна, а от „Хароу енд Хоуп“ бяха предоставили най-доброто си шампанско. Наистина беше много специално.

– Къде отидохте? – попита Джудит.

– От Марлоу до шлюза на Мейдънхед и обратно.

– И съпругът ви беше на лодката?

– О, да, там беше. Ето още нещо, което трябва да спомена. Оливър обича да привлича вниманието към себе си – във всеки смисъл на думата. Присъствието му винаги се усеща, ако ме разбирате, а и гласът му е толкова

силен, че знаеш, когато е наблизо. Но работата е там, че когато се върнахме в Марлоу и всички започнахме да се разотиваме, мисля, че не видях Оливър да слиза от яхтата. Искам да кажа, трябва да е бил там – сигурна съм, че Дънкан каза как го е видял да се насочва към града преди нас. Дънкан е техническият директор на АТОМ. Учудих се, че Оливър се е изнизал така, но пък трябва да призная, че не обърнах особено внимание. Вече няколко часа пиехме шампанско, а и беше толкова вълнуващо да си бъбря с Лизи за живота ѝ в Холивуд. Признавам си, че бях леко замаяна. Но пък много се ядосах, когато всички си взеха довиждане и осъзнах, че Оливър вече го няма. Ако не друго, то беше грубо спрямо Лизи. Изглеждаше разочарована, че си е тръгнал, без да се сбогува. Така че се прибрах с намерението да му потърся сметка, но него го нямаше.

– По кое време беше това?

– Не знам точно. Пристигнахме в Марлоу малко след шест. Може би шест и половина? Прибрах се вкъщи към седем, седем и половина.

– А кога последно видяхте съпруга си?

– Това е странното. Изобщо не си спомням да е бил с нас по пътя обратно. Изнесе реч – вдигна тост за успеха на Лизи, – когато тръгвахме от Марлоу. Мисля, че го видях, когато пристигнахме в Мейдънхед. Хората се разхождаха из лодката и по палубата, пиеха и си говореха, но не си спомням да съм го виждала, след като обърнахме и поехме обратно.

– Възможно ли е да е слязъл в Мейдънхед?

– Не виждам как. През цялото време лодката стоеше по средата на реката, не сме спирали на някой кей или нещо подобно. Не е слизал.

– Колко интересно. Ами шлюзовете?

– Между Марлоу и Мейдънхед има само един шлюз и Оливър със сигурност не е слязъл тогава. В задната част на лодката има открита палуба – всички бяхме там, когато се върнахме през шлюза. Като се замисля, спомням

си всички останали, но не и съпруга си. Не това ме озадачава обаче. А фактът, че после не се прибра вкъщи. Тогава вече се изплаших. Искам да кажа, кой изчезва просто така? И не отговаря на обажданията, съобщенията и имейлите, които му изпращах цяла нощ.

– Да, странно е, нали? Но може ли да ви попитам защо дойдохте при мен?

Въпросът ѝ сякаш стресна Верити и тя не отговори веднага.

– Подозирате, че нещо му се е случило, нали? – попита Джудит. – Нещо лошо.

– Не, разбира се, че не – отрече тя.

Джудит отпи от чая си и огледа жената пред себе си. Тревогата ѝ изглеждаше истинска, но нещо в срещата им ѝ се струваше нагласено. Нещо в поведението ѝ, сякаш играеше ролята на паникьосана съпруга. Имаше логика, помисли си Джудит. Все пак Верити се занимаваше с любителски театър, нали така? Дали за нея това не беше просто роля?

От задния джоб на жената се разнесе мелодия. Тя извади телефона си и се намръщи, щом погледна екрана му.

– Той ли е? – попита Джудит.

– Не – отвърна тя. – Сали Болтън.

– Коя е тя?

– Стара приятелка. Навремето поемаше малки роли в няколко представления на АТОМ. Чудя се какво ли иска.

Отговори на повикването.

– Сали, как си? – поздрави. Няколко секунди остана заслушана, след което рязко издиша и заповтаря: – Не, не, не – отново и отново. А после телефонът падна от ръката ѝ.

– Какво има? – попита Джудит.

– Оливър. Намерили са тялото му.

И тогава тя видя точния момент, в който Верити осъзна какво се е случило.

– Мъртъв е.

Колко е важно да бъдеш... известен

Нова мистерия разтърсва малкото и спокойно градче Марлоу. След бляскаво тържество на луксозната лодка „Марлоу Бел“ основателят на местното театрално общество Оливър Бересфорд е открит мъртъв във водите на Темза. Ексцентричен, шумен и суетен, той винаги е жадувал за аплодисменти, но славата така и не го споходжа.

Всички на борда са заподозрени – от капитана до опечалената вдовица, а мотивите за убийството са достойни за Шекспирова пиеса. Въпреки изричната забрана на полицията любимото детективско трио – Джудит, Сузи и Бекс – отново се заема с разплитането на случая. В преследване на истината Джудит дори ще направи своя театрален дебют.*

Тайните започват да изплуват на повърхността една по една, маските падат, а следите водят към загадъчния двойствен живот на Оливър. Когато завесата се вдигне, кой ще изиграе главната роля – жертвата или убиецът?

Цена 12.50€

www.benitorial.com

9 786192 910099

beni TORIAL

СЪЗДАДЕНО ОТ ХОРА

*За да провери дали наистина целият свят е сцена.